

čudo-smešnimi kretnjami v primeri z mrtvim deblom — lipe velikanke — sredi ceste? Lipa leži, še v smrti kljubuje. Upehani konji hrzajo, oznojeni možje rentacijajo. Dobro se mi zdi: premagala jih je, premagala še v smrti — moja lipa.

A so prišli spet drugi, močnejši — čez deset po številu — in z nadčloveškim naporom so zvalili golo deblo v obcestni kot. Tam leži še zdaj. Večkrat pogledam nanje skozi okno in se zamislim. To je življenje — — —

Krog in krog bo spet zadišala pomlad, zacvele bodo rože, pognale mlade lipe...

Janko Samec: Legenda o Krasu.

*Minuli so veliki dnevi stvarjenja
in končno dozidan bil božji je svet,
ko pal je Vsepišnjega jasni pogled
z nebes na ostanke prsti in kaménja.*

*»O, kje si, arhangel Gabriel,«
Bog ozklikne čez daljno obzorje,
»da pse to kamenje boš v prečo mi del
in nesel vtopit ga v morje!«*

*Res, trd in odločen je božji ukaz,
a trša so angela pleča.
In nesel kaménje je v morje čez Kras,
in nič ni težila ga vreča!*

*Po poti za njim pa priplazi se prag
in prečo na skrivaj prereže — —
O, kaj si, arhangel, res tak junak,
da nič več ne čutiš na hrbtu teže?*

*Začudeno angel nazaj se ozre,
srce mu vztrepeče od jada,
pa gleda, kako preko kraške zemljé
iz vreče za kamenom kamen pada.*

*Brž vrne v nebó se pred božji obraz,
da tam izpode se z dušo potrto.
A Bog ga odpošlje: »Kar brž spet na Kras,
pa Kraševcem daj v zameno to trto!«*

*In bila je trta najboljše zorsti,
od Milosti božje odbrana,
ki Kraševcem daje za žalostne dni
iz sladkega grozdja terana.*